

[Per Hækkerup.]

leder, der har taget afstand fra forslaget, som at der ikke er nogen erhvervsleder, der offentligt har udtalt sig til fordel for de to konservative partiers fællesforslag. Det giver nok en noget anden baggrund for at vurdere, hvorledes erhvervslivet ser på det, end den måde, det ærede medlem gjorde det på.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelse om, at det, man fra oppositionens side ønsker, er en omlægning af den sociale politik. Nu har vi jo fra tidligere tid erfaring for, hvad man i de to konservative partier mener med ordet „omlægning“, og da de bemærkninger, der er gjort i fællesprogrammet om den såkaldte omlægning, er rubriceret under betegnelsen „besparelser“, er det vel ikke ubegrundet at regne med, at „omlægning“ i dette tilfælde også skal betyde en nedskæring af den sociale lovgivning. Det er så meget mere klart, forekommer det mig, som det, hvis vi ser på et enkelt område af de besparelser, der er foreslået, viser sig, hvilke vanskeligheder oppositionen kommer i, når den vil skære nogle af de yderpunkter bort fra tilskudsreglerne, som oppositionen mener ikke er berettigede. Jeg tænker på børnetilskuddene, hvor formuleringen i oppositionens forslag jo er den, at man vil ændre tilskudsreglerne for børnetilskud således, at tilskuddene til familieforsørgere med en skattepligtig indkomst på over 12 000 kr. bortfalder. Det ved vi jo er et synspunkt, oppositionen tidligere har givet udtryk for. Bortfald af børnetilskuddene til disse indtægtsgrupper over 12 000 kr. vil imidlertid kun betyde en besparelse på 14-15 mill. kr., medens man anfører i oppositionens forslag, at den samlede besparelse skulle være 60-70 mill. kr. Det vil sige, at oppositionen altså har regnet med, hvad der i og for sig er ganske naturligt, at hvis man vil rykke den øverste grænse nedad for modtagelse af tilskud, må det, hvis man skal undgå springene ved overgangen ved stigning i indkomsterne, medføre, at der sker en almindelig nedrykning også for de øvrige indtægtsgrupper med hensyn til størrelsen af de tilskud, der kan gives. Derfor er det, man når op til de 60-70 mill. kr. i stedet for de 14-15 mill. kr.

Jeg er bange for, at det samme synspunkt vil komme til at gælde på de øvrige områder under den sociale lovgivning, hvor oppositionen tilkendegiver, at den vil skære yderpunkterne bort. Man kommer ganske uundgåeligt til derigennem at forringe hele den sociale standard, således som det eksempel, jeg her har givet, illustrerer. I dette tilfælde vil man formentlig, hvis man vil undgå alt for store spring ved indtægtsstigninger, være nødt til at reducere børnetilskuddene et godt stykke ned i indkomstskalaen, formentlig ned til henimod 5 000 kr. ansat indkomst, og det er efter min opfattelse en beklagelig forringelse af den sociale lovgivning, der her vil indtræde.

Det ærede medlem hr. Poul Møller erklærede efter ikke ukendt mønster udefra, at klassekampen er forbi, og det ærede medlem fortsatte sine betragtninger med at sige, at indkomstudjævningen har nået ethvert rimeligt mål. Jeg er ikke enig med det ærede medlem i disse betragtninger. Det er rigtigt, at classeskellene i Danmark er blevet betydeligt mindre, end de har været tidligere. Det er, har jeg måske lov til at sige, en udvikling, der ikke mindst er indtrådt som følge af den virksomhed, den socialdemokratiske arbejderbevægelse har udøvet; men det er ikke ensbetydende med, at interessenmodsatningerne er forsvundet, og det er heller ikke ensbetydende med, at vi har nået en indkomstfordeling, som i hvert fald mit parti finder er rimelig. Jeg vil, for blot at tage et enkelt eksempel, nævne, at hvis vi ser på indtægtskalaen og begynder med de største indtægter, viser det sig, at alle de, der har over 20 000 kr. i ansat indtægt — det drejer sig om 60 000 borgere — har en samlet indtægt, efter at skat og forsikringer er fradraget, på ca. 2 milliarder kr. Går vi lidt længere ned i indkomstskalaen — og jeg vælger en indkomstgruppe, hvor jeg går ud fra at de unge ikke spiller så stor en rolle, idet det er naturligt, de ikke har så store indtægter — og tager gruppen med en ansat indtægt på 5 000-7 000 kr., har denne gruppe en samlet indtægt af nogenlunde samme størrelse som de 60 000 med de store indtægter, nemlig knap 2 milliarder kr.; her drejer det sig imidlertid om 320 000 mennesker, og det er en gruppe, i hvilken vi fortrinsvis finder de store repræsenta-